

Pod tímto italským názvem byste mohli vidět a slyšet, kdybyste přišli o první adventní neděli do Malého sálu Karlínského Spektra - DDM, tři mladé dívky, které víceméně jen za pomoci svých hlasivek prezentují písně folkové, lidové i ze scény vážné, nebo-li klasické.

Tre Villanelle, to jsou Eliška Bartůňková, Veronika Adámková a Tereza Koníčková. Pocházejí z Prahy a potkaly se v Dětském pěveckém sboru Rolnička. Tam vzniklo pouto, kterému se říká přátelství, a po odchodu ze sboru přetrvalo v podobě další hudební spolupráce. Jako vokální trio existují od září roku 2004 a převážně vystupují v domovech důchodců a někdy i v kavárně Obratník. Možná právě proto zůstávají pro hlavní proud českého folku zatím neobjeveny.

Dům dětí a mládeže naleznete na Karlínském náměstí za kostelem sv. Cyrila a Metoděje. Malý sál pak v prvním patře, kam musíte vystoupat po velkých kamenných schodech. Chodba i schodiště před rekonstrukcí po povodních v roce 2002 působilo jako z levně zařízené školy osmdesátých let. Po skončení oprav začal prostor působit útulně - až intimně - a příjemně tlumené osvětlení doplněné o dekorace vyvedené v teplých barvách (převážně hnědá a červená) můj dojem jen znásobily. Malý sál harmonii pocitů dotvářel o cosi domáckého, ale přejdeme od záležitostí mého vnímání místa k hudbě samotné. Jenže na tom, jaký budu mít pocit z vystoupení, má vliv i místo, kde se koncert koná. A mnohdy zásadní.

Na pódiu byly tři židle, na kterých úhledně ležel bílý přehoz. Spojoval tak v jeden celek tři místa k sezení. Možná bych v tom mohl najít pěknou symboliku, v níž se ukrývají tři osobnosti třech zpěvaček, ale jedno hudební těleso. Kontrast bílého přehozu a černých závěsů v pozadí pódia byl jednoduchým, však efektním, oko nedráždícím, efektem. Na schůdkách k prkům znamenajícím svět plály svíčky a krátce po páté hodině vedle nich usedl s bongem mezi kolena i host podvečera, **Jára Vybíhal**.

Za rytmického bubnování Járových rukou se ze zákulisí vynořily tři svátečně oděné dívky. Zastavily se za židlemi a začaly zpívat italskou renesanční skladbu *Tre Villanelle*, Tři vesničanky. Léta ve sboru dodaly jejich projevu profesionální podobu. Vícehlas byl čistý a krásně rezonoval, což pro mne jakožto hudebního "laika" je vlastně nejdůležitější ukazatel kvality vícehlasého projevu. Možná i proto, že na mne takový pěkný trojhlas působí velmi příjemně. Nechť mi hudební teoretici odpustí mou troufalost vysvětlovat odborné termíny tak neprofesionálně.

Po úvodní skladbě přišel čas na písně folkové. U první, *Běda poraženým* (Klíč), se Eliška chopila kytary a doprovodila tak zbytek tria. Tu odložila až po písni

Podzemní prameny

od Jarka Nohavici. Zvlášť musím vyzdvihnout emociální projev v písních

Dva havrani

(Asonance) a

Maria panna

(opět J. Nohavica), kde položily základy svého zpěvu na silném emociálním projevu a teatrálním vystupování. Dva havrany naplnily zlobou a touhou po krvi umírajícího nebožáka. Marii pak rozvedly ve valčík úsměvů, když si roztomile koketně zaspívaly o "Josefovi bambulovi", nebo mu naopak zlostně nadávaly židovským výrazem "chucpe".

Golu boček

byl již záležitostí čistě a capella (jen zpěv bez doprovodu dalších nástrojů) a s ní přišel i poslední folkový příspěvek tohoto vystoupení.

Následoval blok písní vzpomínkových, kde se děvčata vracela ke svým začátkům s DPS Rolnička. Při některých písních čarovaly na tvářích nostalgické úsměvy. Koncert byl částečně i vizuální záležitostí, což se projevovalo zejména na práci osvětlovače, který měnil osvětlení divadelní plochy jak v barvách, tak i intenzitě. Například v případě písně *Ešče si zaspívám* utlumil reflektory na minimum, a tak se před námi diváky v té černočerné tmě jejich postavy prakticky skryly. Zůstaly jen obličeje, a tak vynikl zpěv. V tomto bloku přece jen ještě přišel čas na jeden známý "folkový" hit. Píseň

Rehradice

patří do zlatého fondu českého folklóru a dnes díky Čechomoru a později pak i díky Vlastovi Redlovi ji má v repertoáru leccjaká folková kapelka. Podání se různí a čistě vokální podobu jsem tohoto podvečera slyšel poprvé. V tomto pojetí samozřejmě vynikla melodie. Provedení již mírně pokulhávalo na pokusech o složitější pěvecké aranže.

Poslední blok písní byl pro mne takovou malou španělskou vesnicí. Rád si poslechnu díla klasiků, jejichž kosti se dávno mění v prach, ale jejich hudba dál zůstává s námi. Jména jako Adam Michna z Otradovic (píseň *Andělské přátelství*), nebo Bedřich Smetana (píseň *Má hvězda*)

mi známá byla, ale nebudu se přetvářet a tvrdit, že jsem uvedené skladby narozdíl od autorů znal. Stejně tak i izraelskou lidovou

So ve vu ni

jsem patrně slyšel prvně v životě. Do africké lidové písně

Rakanaka Vangeri

zapojili i diváky, tedy nás. Několik vyvolených bylo obšťastněno právem držet nějaký rytmický nástroj. Na schody se opět usadil Jára Vybíhal a jedna z posledních písní koncertu mohla začít. Děvčata se pustila do zpěvu a diváci se postupně osmělovali a chřestili, ťukali a cinkali. Na chvíli se koncert strhl jiným směrem, než kterým běžel prve. Jestli do teď někdo jen poslouchal zadumán a s vážným obličejem, pak právě teď musel masku neutrality shodit a kývat se v rytmu

Dívčí trio Tre Villanelle

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 15 Prosinec 2005 03:00

i zpěvu.

Poslední píseň na rozloučenou se jmenovala *Swing low*, ale přece bychom dívky nenechali odejít bez přídavku. Eliška tedy ještě jednou vzala svůj šestistrunný nástroj do svých rukou a společně s Veronikou a Terezou zapěly píseň

Běda poraženým

. Oproštěny od trémy ze začátku vystoupení zahrály a zazpívaly bez chybičky a s mnohem větším nasazením. Pak se už ale definitivně rozloučily a odešly do zákulisí a tak skončil i jeden příjemný koncert. A protože děvčata hlásala k davu, že shání textaře a skladatele pro vlastní tvorbu, tak se zdá, že z pódia nezmizely na věky.